

ХЕРБЕРТ БЕРГЕР
КОГАТО МАЛКА ПТИЧКА
ПАДНЕ ОТ ГНЕЗДОТО

Превод от немски: Венцеслав Константинов, —

chitanka.info

ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА:

ВОЛФИ

РЕЗИ

ХЕРМАН

МОМИЧЕ (*безмълвна роля*)

ПЪРВА СЦЕНА

(Дневна, обзаведена в стил кавказки орех. Нужно е канапе. Три врати — едната води към антрето, другата към кухнята, третата към съседната стая. В средата маса, около нея четири стола. Рези стои до масата. Изпълнена с очакване, тя гледа към антрето. Влиза Херман.)

РЕЗИ

Съкровище, идваш ли си! — Пак ли нищо?

(Херман свива рамене)

РЕЗИ

От три седмици обикаляш. — Не можеш да се решиш или какво?

ХЕРМАН

Иди ти някой път, та да видиш.

(Херман сяда, пъшка, събува си обувките. Рези му донесе пантофи, отнесе обувките.)

ХЕРМАН

Ченгетата от Западната гара вече ме познават. — Вече ме заглеждат...

РЕЗИ

Вече ме заглеждат, вече ме заглеждат!

ХЕРМАН

Накрая ще решат, че съм джебчия.

РЕЗИ

Сякаш няма нищо друго освен Западната гара.

ХЕРМАН

Какво ти проумява главата? — Вече зная къде е най-добре. Разбираш дръжки, нищо не разбираш!

РЕЗИ

Ама какво ти става! Само си приказвам.

ХЕРМАН

Откъснаха ми се краката от ходене, а ти се заяждаш.

РЕЗИ

Как ще се заяждам с моето съкровище! Просто съм малко разочарована. — Искаш ли кафе?

ХЕРМАН

Сякаш сам не зная, че има и друго освен Западната гара.

РЕЗИ

Попитах те дали искаш кафе.

ХЕРМАН

А тортичка?

РЕЗИ

Направила съм сладкиш с извара.

ХЕРМАН

Гладен съм.

(Рези тръгва към кухнята.)

ХЕРМАН

Какво друго има освен Западната гара?

РЕЗИ

Само си приказвам.

ХЕРМАН

Да не би някога да ми е излязъл късметът на Южната гара?

РЕЗИ

Само си приказвам.

ХЕРМАН

Виждаш ли!

(Пауза. Рези донася табла с две чаши кафе и сладкиш. Ядат.)

ХЕРМАН

Понеже не отивам в Пратера.

РЕЗИ

Никой не иска това от тебе.

ХЕРМАН

При простолудието.

РЕЗИ

Хайде, това не е вярно.

ХЕРМАН

При простолудието! Знаеш ли какъв бой ми хвърлиха, задето не им дадох веднага портфейла си?

РЕЗИ

Не, не, повече не бива да се излагаш на опасност. Просто си мисля за онзи от Първомайския празник, а и за другия от двореца Белведере при подписването на Държавния договор — спомняш ли си?

ХЕРМАН

Беше като пихтия — и глупав. Почти не разговаряхме с него.

РЕЗИ

Много пък искаш. — Но виждаш ли, пак трябва да идеш на подобно нещо. Или да обиколиш, където пее някой пощурял фукльо, там сигурно ще откриеш нещо!

(Двамата ядат, после Херман се изтяга на канапето.)

РЕЗИ

Вкусно ли беше?

ХЕРМАН

Много. — Ама като почне да остарява човек, в нищо не му върви.

РЕЗИ

Хайде, престани. — Не бива да се оплакваме.

(Рези отнася приборите за кафе в кухнята, като си приказва нещо, връща се, сяда на масата.)

РЕЗИ

Разбира се, някой младок, който се кълчи и си дера гърлото... Помниш ли Валтер? Майчице! Ама как хубаво пееше. Направо ти се разиграва сърцето. Помниш ли как плачехме, докато пееше? *(пее)* „Оседлай ми пак жребеца...“ — Знаеш ли какво, сега се вдигаме и отиваме право в Гринцинг!

ХЕРМАН

Не, днес няма да прием младо вино. Уморен съм, не мога да си помръдна краката. Ако сега гаврътна една четвъртинка, веднага падам под масата. Утре ще идем. Утре.

РЕЗИ

Утре ли? Няма да стане! Утре пристига английската кралица. Толкова височайша особа не се вижда всеки ден.

ХЕРМАН

Господи, кралицата! — Виждаш ли, толкова съм уморен, че направо бях забравил.

РЕЗИ

Затова пък мисля аз, съкровище. — Боже мой, знаеш ли на кого ми прилича?

ХЕРМАН

Кой?

РЕЗИ

Ами съпругът, не ти ли напомня...

ХЕРМАН

Кой съпруг?

РЕЗИ

Ами Филип, принцът, на Новотни. По-напет е, разбира се. По-напет и изискан, но фигурата му, и както стои с ръка в панталона...

ХЕРМАН

Не познавам никакъв Новотни.

РЕЗИ

Разбира се, че го познаваш. Преди десет години се мъкнеше с Мими.

ХЕРМАН

С Мими Янешиц?

РЕЗИ

Виждаш ли, как веднага се сети.

ХЕРМАН

Но не казвай на никого, че ти прилича на принц.

(Рези рови в чекмеджето, измъква едно списание, разлиства го и го завира пред очите на Херман.)

ХЕРМАН

Господи, ама да! Точно като Новотни: две очи, един нос, дори две уши си има...

РЕЗИ

(перва го със списанието през лицето)

Прави другиго на глупак!

(Херман се опитва да я ритне, после се обръща към стената, за да спи. Рези прибира списанието, отива в кухнята и се връща с пълен комплект месарски сечива, слага ги на масата, донася парцали и препарат за чистене и грижливо ги излъсква. При това умишлено вдига шум, за да дразни Херман. След известно време той се извърща.)

ХЕРМАН

Можеш да скъсаш нервите на човек с тези твои упреци.

РЕЗИ

Да съм казала нещо?

ХЕРМАН

(примирено махва с ръка)

Горещо е. — За сезона е много горещо.

РЕЗИ

Да. — Скоро птичките ще почнат да падат от гнездата, малките птички.

ХЕРМАН

(отново се обръща към стената)

С тези твои намеци, с тези твои упреци ще ми скъсаш нервите.

ЗАВЕСА

ВТОРА СЦЕНА

(Влиза Рези с пролетна рокля на едри цветя, с евтина бяла шапка на главата и с голяма найлонова чанта в ръка. Видимо я болят краката. Сяда, събува си обувките и се обляга назад със сияещо лице.)

РЕЗИ

Хубаво... Майчице, колко съм уморена... — Хубаво беше...

(Рови в чантата, намира пакетче гроздова захар, взима едно парченце, смуче го с наслада. Входната врата се отключва.)

РЕЗИ

Херман? — Съкровище, ти ли си, принце мой? — Твоята кралица те очаква с копнеж! — Изведнъж ми изчезна. — Видя ли всичко? Аз имах добра позиция...

(Херман влиза с Волфи.)

ХЕРМАН

Виж кого съм довел.

РЕЗИ

(обръща се, скача радостно изненадана)

Оооо!

ВОЛФИ

Добър ден.

РЕЗИ

Оооо! Добър ден, моля, седнете, моля...

(Рези придръпва обувките си, взима найлоновата чанта, отива с нея в антрето, после взима нашарената с едри карета пътна чанта на Волфи, изнася и нея. Волфи и Херман сядат.)

ХЕРМАН

Една сливовица?

ВОЛФИ

(поклаща глава)

Благодаря.

ХЕРМАН

Домашна е. — От зет ми. Не е менте...

ВОЛФИ

Благодаря. — При тази жега. — Ако може, чаша вода, моля.

ХЕРМАН

Я оставете, вода! — Ама как... за жалост нямаме вкъщи от това, дето го пият младите. Искам да кажа кола или нещо подобно. Но чаша бяло вино със сода е най-доброто при жажда. — Рези, къде си?

РЕЗИ

Ето, идвам.

ХЕРМАН

Чаша бяло със сода!

РЕЗИ

(бърза към кухнята)

Веднага, веднага... А после хубава закусчица. Сигурно сте и гладни...

ХЕРМАН

Горещо е.

ВОЛФИ

Да.

ХЕРМАН

Жегата изтощава.

ВОЛФИ

Да. — Доволен съм просто, че седя.

ХЕРМАН

Какво да кажа аз, като съм много по-възрастен.

РЕЗИ

(донася три чаши бяло вино със сода и купичка с лед)

Горецо е.

ВОЛФИ

Да.

ХЕРМАН

Тъкмо за това говорехме.

РЕЗИ

(сяда)

Ето и лед. Да ви сложа ли?

ВОЛФИ

Може.

РЕЗИ

(на Херман)

А на тебе?

ХЕРМАН

Да. — Това разхлажда при такава жега. — Наздраве.

РЕЗИ

Наздраве!

ВОЛФИ

Наздраве!

(Тримата пият.)

РЕЗИ

Хубаво беше. Гледахте ли и вие?

ВОЛФИ

Ах, там-тамите ли?

ХЕРМАН

За малко да го набият.

РЕЗИ

Но как така?

(Волфи си запалва цигара.)

ХЕРМАН

Понеже каза „Ама че там-тами.“

ВОЛФИ

А най-ужасното е как всички тези жени ги хваща истерията.

ХЕРМАН

И тогава за малко да го набият, а пък аз подире му.

(Рези забелязва, че Волфи пуши, замръзва. Волфи се озърта за пепелник.)

ВОЛФИ

Може ли да пуша?

РЕЗИ

Даже и пуши! Толкова е нездравословно! Как само младите рушат здравето си — и въобще, този дим...

ВОЛФИ

Повече няма да пуша, най-добре е веднага да си вървя.

ХЕРМАН

Няма да го направи! Рези, пепелник!

РЕЗИ

(дълго търси в бюфета пепелник)

И сте казали такова нещо?

ВОЛФИ

Никога не съм можел да се въздържам.

РЕЗИ

Това не го разбирам. Та нямате ли поне малко усет за възвишеното?

ВОЛФИ

Не ми дреме за възвишеното, но долното ми разгонва фамилията... искам да кажа, къса ми нервите. Навсякъде подмазвачи и подлизурки.

(Рези най-после е намерила пепелника, тръшва го на масата пред Волфи и сядва.)

РЕЗИ

Няма почит, няма уважение към нищо. А дори небето е надянало празнична премяна.

ХЕРМАН

Кралско време!

ВОЛФИ

Когато мъжът ви каза, че мога да живея у вас, веднага си помислих, че няма да стане.

ХЕРМАН

Ама защо не?

РЕЗИ

Нима искате да ни обидите?

ВОЛФИ

Много пуша и освен това постоянно ще ви оскърбявам, понеже нямам почит и уважение към нищо.

РЕЗИ

Хайде, хайде, свикнали сме. Вече доста млади хора са живели у нас. И всички си имаха своите трески за дялане.

ХЕРМАН

Ние сме много толерантни.

ВОЛФИ

Но нали казахте, че мога бесплатно...

РЕЗИ

Разбира се, правим го ради бога, както се вика.

ВОЛФИ

И каква ви е ползата?

ХЕРМАН

Виждате ли, нямаме деца...

РЕЗИ

Но си имаме детска стая. И когато намерим някой млад човек, който си няма дом или пък не иска да си иде у дома...

ХЕРМАН

Или не може...

РЕЗИ

... ние го прибираме.

ХЕРМАН

Не можем да гледаме как се излагат на всякакви опасности.

РЕЗИ

Когато такава една птичка падне от гнездото...

ВОЛФИ

Не съм птичка. И пуша.

ХЕРМАН

Е, ще го понесем.

РЕЗИ

А може и да престанете някой ден. — Елате да видите стаята си.
— Няма изглед, само към двора, затова пък е тихо, никакъв шум.

ХЕРМАН

И клозетът ни е в жилището. Естествено, има и вода.

(Рези донася от антрето чантата на Волфи, отива с него в съседната стая, след малко се връща. Херман допива чашата си, после чашата на Рези, събува си обувките и се изтяга на канапето.)

РЕЗИ

Пуши.

ХЕРМАН

Ето че пак се заяждаш! Не бива човек да е толкова придирчив.

РЕЗИ

Ама ти си ми златен. По-добре пушач, отколкото нищо.

ХЕРМАН

Никак не беше лесно. Изведнъж долита биене на барабани, нали, и като поглеждам, нали, също се ядосвам, понеже тъй не може да се говори...

РЕЗИ

Няма почит, няма. Казвам ти, съкровище, добре, че го взимаме, понеже този го чака лош край.

ХЕРМАН

Е, и като чувам барабаните, аз, естествено, право там — само да ме беше видяла!

РЕЗИ

А на мене ми се усмихна.

ХЕРМАН

Чух те как крещиш.

РЕЗИ

И после изведнъж вече я нямаше.

ХЕРМАН

Значи, както съм ядосан, казвам си, запази хладен разум, Херман, най-после ето, това е той. Няколко женоря го заудряха с чанти по главата, той си тръгна, а пък аз подире му. Държах се, сякаш съм на негово мнение, иначе нямаше да ми има доверие, нали така?

РЕЗИ

Ти си ми много печен. Искаш ли още една чаша бяло със сода?
Или веднага да направя кафето?

ХЕРМАН

Направи кафе.

(Рези отива в кухнята, чува се как приготвя кафе. Влиза Волфи, сядва на масата, запалва си цигара.)

ХЕРМАН

Е, харесва ли ви стаята?

ВОЛФИ

Да, става.

РЕЗИ

(идва от кухнята)

Е, харесва ли ви стаята?

ВОЛФИ

Да, става.

(Рези носи табла със закуската и я слага на масата.)

РЕЗИ

Пак пуши. Сега ще позакусим.

(Волфи загася цигарата, Рези отнася пепелника и подрежда масата за закуска.)

РЕЗИ

Господи! Та дори не знаем как се казвате!

ВОЛФИ

Волфганг Ауер.

РЕЗИ

Волферл, господи, Волферл! Е, значи, направо ни грабвате сърцата, щом се казвате Волферл, нали, Херман!

ХЕРМАН

(идва до масата, погалва Волфганг по главата, после сяда)

Волферл...

РЕЗИ

Хайде, разкажи ни за себе си, Волферл. Говоря ти на „ти“, понеже мога да ти бъда майка.

ВОЛФИ

Дори и баба, но щом искате, говорете ми на „ти“. Да разказвам, какво да разказвам? Едва сега започвам да живея.

РЕЗИ

Нямал си хубава младост, нали, имаш такива тъжни очи. Но ще видиш, сега всичко ще се промени.

ВОЛФИ

Не зная — тук е като вкъщи.

РЕЗИ

Ами защо тогава си тръгнал?

(Волфи свива рамене)

Е, яж, хайде, яж!

(Волфи си взима, яде.)

Родителите ти живи ли са?

ВОЛФИ

Ако не са умрели от завчера.

РЕЗИ

Значи, едва завчера си ги оставил?

ВОЛФИ

Да.

РЕЗИ

А няма ли да те търсят?

ВОЛФИ

Казах им, че си отивам.

РЕЗИ

И просто те оставиха да си вървиш?

ВОЛФИ

Майка ми се разплака.

РЕЗИ

Ех, майчино сърце. Но вие младите сте ужасни.

ВОЛФИ

Ще емигрирам в Австралия, им казах.

РЕЗИ

И сега клетата ти майка си мисли, че плаваш в открито море, а ти седиш тук, само на няколко километра от нея.

ВОЛФИ

На доста повече.

ХЕРМАН

Ама не си ли виенчанин?

ВОЛФИ

Да си отивам ли?

РЕЗИ

За какви само ни смята, Херман! Ние не правим разлика.

ВОЛФИ

От Грац съм.

РЕЗИ

От Грац! Били сме и в Грац, нали, Херман?

ХЕРМАН

Горе на Шлосберг може да се хапне отлично.

РЕЗИ

Как може човек да напусне Грац!

ВОЛФИ

И аз се питам същото. Колко далеч трябва да иде човек, та вече да не е в Грац?

РЕЗИ

Искаш да пообиколиш света, Волфи, но от свой опит ще ти кажа, че рано или късно ще се завърнеш, понеже от родното място по-хубаво няма.

ВОЛФИ

Глупости.

РЕЗИ

Казваш това сега, но ще си спомниш за мене, когато слезеш в Австралия при негрите.

ВОЛФИ

Поне ще съм сигурен, че не са от Грац.

ХЕРМАН

Е, ние сме виенчани. Кореняци.

ВОЛФИ

Все същото.

РЕЗИ

Още един щрудел?

ВОЛФИ

Може. — В Австралия няма негри.

РЕЗИ

Чувам го за първи път. Ще видиш какви негри има там.

ВОЛФИ

Това не са негри.

ХЕРМАН

Остави го, Резерл, сега в училище им втълпяват, че негрите не са негри.

РЕЗИ

Размисли добре. Остани у нас, докогато искаш, подготви си всичко спокойни, нали? Не желаем да те разубеждаваме, Волфи.

ВОЛФИ

Това не са негри, в Австралия.

РЕЗИ

Искаш ли още един щрудел?

ВОЛФИ

При тази жега човек губи апетит.

РЕЗИ

Ах, сетих се! Искаш ли да вземеш един душ, Волфи?

ВОЛФИ

Един душ, няма да е лошо.

РЕЗИ

Добре, ела! Наистина нямаме истинска баня, но едно ъгълче с душ, където беше преди кухненската ниша.

ВОЛФИ

Вкъщи имаме истинска баня.

ХЕРМАН

Значи пак Грац!

(Рези и Волфи отиват в кухнята. Херман се изтяга на канапето. Рези се връща, събира приборите върху таблата, после се приближава до Херман, навежда се над него, за да не чува Волфи.)

РЕЗИ

Вкъщи е казал, че се изселва в Австралия!

ХЕРМАН

Можеш да се осланяш на моя нюх.

РЕЗИ

Хубаво момченце. — Но много пуши.

ХЕРМАН

Не можеш нищо да промениш.

РЕЗИ

(вика)

Вече зад завесата ли си, Волфи?

ВОЛФИ

Да!

(Рези взема таблата, отнася я в кухнята. Чува се шумът на душа. Рези влиза бързо.)

РЕЗИ

Слушай, ама е мършав, в дрехите не се вижда колко е мършав.

ХЕРМАН

Надникна ли?

РЕЗИ

Броят му се ребрата.

ХЕРМАН

Ще го охраниш, нали, Резерл.

ЗАВЕСА

ТРЕТА СЦЕНА

(Стаята е празна. Херман отключва входната врата, влиза. Рези идва от кухнята, избърсва си ръцете в престилката. Херман мъкне натъпкана до горе пазарска чанта с продукти и една стара пишеца машина. Слага всичко на масата, изтяга се на канапето, веднага щом Рези му снема палтото и той си е свалил обувките.)

РЕЗИ

Колко струва?

ХЕРМАН

Машината ли?

РЕЗИ

Машината.

ХЕРМАН

Шестстотин деветдесет и пет.

РЕЗИ

Едва така разбираш колко евтини са хранителните продукти.

ХЕРМАН

А като я продадем обратно, ще вземем най-много четиристотин и петдесет. Смахнато хлапе! За какво ли му е? Попита ли го?

РЕЗИ

С него не може да се разговаря.

ХЕРМАН

Закуси ли вече?

РЕЗИ

Исках да му занеса в стаята, но се заключи.

ХЕРМАН

Това е нещо ново.

РЕЗИ

Няма и две седмици, откак е тук, а вече върши, каквото си иска.

ХЕРМАН

Такива са всички. Няма благодарност, няма почит.

РЕЗИ

Пуснал си е косата още по-дълга. И въобще не се къпе.

ХЕРМАН

Такова нещо при Хитлер не можеше да има, но днес само го спомени, и веднага те обявяват за нацист.

РЕЗИ

Не се ядосвай, съкровище, не е в наши ръце да променим хода на света.

ХЕРМАН

Ама целият свят се е сдушил, за да погуби света.

РЕЗИ

Хайде, не му мисли.

(Рези изравя от пазарската чанта пакет кръгли бисквити, сяда до Херман на канапето, пъха в устата му бисквита след бисквита.)

РЕЗИ

Е, вкусни ли са? Харесват ли ти... още едничка... едничка за Херман и едничка за Рези... *(сама си взима)* Толкова обичам да те угоявам...

(Волфи излиза от стаята си, прегърнал едно момиче. Двойката се спира, целуват се. Рези остава с отворена уста, после раздрусва Херман, който се обръща по корем и също се втренчва в двамата. Волфи и момичето излизат в антрето.)

РЕЗИ

Сънувам ли?

ХЕРМАН

Ти ли си я пуснала?

РЕЗИ

Не!

ХЕРМАН

Била е вътре цялата нощ!

(Волфи е пуснал момичето да си върви, влиза, протяга се.)

ВОЛФИ

Значи, искате ли да знаете подробности, или само най-общо?

РЕЗИ

Кога е влязла тази особа?

ВОЛФИ

Снощи. *(посочва телевизора)* По време на телевизионната загадка. Тогава гледате като ударени с мокър парцал. — Ах, пишещата машина. Крайно време беше, иначе още днес офейквах.

(Волфи чука по клавишите на машината.)

ХЕРМАН

Тук не е публичен дом.

ВОЛФИ

Това моя стая ли е или не? А в моята стая мога да водя, когото си искам, така ли е? — Ако не, веднага си отивам.

РЕЗИ

Няма да споря. — Но поне можеше да ни я представиш.

ВОЛФИ

Я остави. Сякаш е от значение. Вече никога няма да дойде.

РЕЗИ

И се захващаш с такава една?

ВОЛФИ

Тя не е такава една. Вчера си е взела матурата и е решила, че вече ѝ е време. — Ама това е стара таратайка.

ХЕРМАН

Струва шестстотин деветдесет и пет шилинга.

ВОЛФИ

Виждам, понеже знаете ли колко струва една порядъчна пишеща машина?

РЕЗИ

Отивам да ти приготвя закуската.

(тръгва към кухнята)

ВОЛФИ

Стой тук! — Иска ми се поне веднъж да съм с празен стомах. Караш ме да плюскам, тъпчеш ме, та не мога да се помръдна, а после се чудиш, че трябва да се поразкърша. — Стой тук, няма да ям.

РЕЗИ

Не, не, трябва да ядеш. Толкова си мършав.

ВОЛФИ

Мършав ли? Не съм и предполагам колко лой може да натрупа човек за две седмици. — Да, някога и аз бях гимназист, но за жалост съм едностранчиво надарен. — Какво загива с мен те изобщо не разбират, изобщо не ги е еня! *(чука по пишещата машина)* Но сега! — Сега ще видят!

РЕЗИ

Стихове ли ще пишеш?

ВОЛФИ

Тази гъска си е взела матурата. Но когато през нощта започнах малко да философствам, не можеше да се мери с мене.

РЕЗИ

Какви стихове смяташ да пишеш?

ВОЛФИ

Кой ти пише днес стихове? — Вас ще ви опиша... Хубаво ще ви опиша! Ще ви вляза под кожата, ще ви накълцам на хиляди малки парченца. И не се противете, не се преструвайте, иначе си отивам.

ХЕРМАН

Добре, добре, пиши си!

ВОЛФИ

(подиграва Херман)

Добре, добре, пиши си! — Търпите всичко, само и само да остана. Това е вашата лудост. Отсега нататък ще правите всичко,

каквото пожелае, иначе няма да ви продумам и си отивам, ясно ли е?
— *(качва се на масата)* Хайде, на колене!

(Херман и Рези коленичат.)

ВОЛФИ

Аз съм кайзер Волф! Ликувайте, овце такива! — Ликувайте!

ХЕРМАН и РЕЗИ

(един през друг)

Слава! — Слава! — Слава!

ВОЛФИ

Хайл! Аз съм фюрерът Аволф!

ХЕРМАН и РЕЗИ

(в хор)

Хайл! Хайл! Хайл!

ВОЛФИ

Ставай! Хайде! Сега сте бежанци! Вечна дружба! Хайл! Слава!
— Но какво има? Бягайте!

*(Херман и Рези тичат с последни сили около масата, крещят „Вечна дружба! Хайл! Слава!“.
Волфи имитира картечница, замеря ги с продукти от чантата.)*

ВОЛФИ

Хленчете! Издавайте викове на ужас! Бъдете нещастни!
Страхувайте се! — И не забравяйте да ликувате!

*(Херман и Рези с хленч и ликуване тичат около масата, накрая Херман пада на канаето.
Рези се спира изтощена, обляга се на един стол, после сяда.)*

РЕЗИ

Не мога повече.

ХЕРМАН

И това ли смяташ да опишеш?

ВОЛФИ

Никакви въпроси! Ставай!

(Волфи скача от масата, смъква обувките на Рези.)

РЕЗИ

Смили се, Волфи, Волфи, смили се...

ВОЛФИ

Добре, ще се смиля, сега ще дойде онзи, когото очакваш.

РЕЗИ

Трябва да отдъхна, остави ме да отдъхна.

ВОЛФИ

Ти чакаш твоето спасение. От облаците ще слезе той, принцът
съкровище...

РЕЗИ

Смили се.

ВОЛФИ

Къде е той? (*домъква Херман пред Рези*) Ето го! Открий копнежа у твоята кралица!

РЕЗИ

(закрива лицето си с ръце)

Издъхвам. Умирам, умирам...

(Рези се плъзва от стола, Херман и Волфи я изправят.)

ВОЛФИ

Виждаш ли, вече съм добър, обърнах другата страница. Там вече няма нищо!

ХЕРМАН

Тя няма толкова мръсна фантазия като тебе.

ВОЛФИ

Не ми пука, трябва да дам назад, да се върна обратно в Резерл.

(Волфи рови в едно чекмедже, измъква връзка евтини медицински романи, избира един и се качва на масата.)

ВОЛФИ

Не се страхувай, Резерл, сега ще те успокоя! *(чете)* „Чувство на приласканост я изпълни цялата. Но само за кратък миг. Дали той ще забележи? Подобният на исполин широкоплещест, млад и русокос помощник-лекар ѝ хвърли бърз, хладен поглед. «Свалете си дрехите» — каза той. С еластична походка пристъпи към нея, сякаш малко учуден, че тя още се колебае. Дали разбираше, че копнеж — ах, какъв копнеж! — и свян се борят в нея с равна сила? Ала тогава тя решително отметна главица и д-р Браун нямаше как да не забележи стелещото се великолепие на русите ѝ къдрици. Нещо като възхищение припламна в очите му...“ *(Волфи скача от масата)* Резерл, той ти се възхищава, една мечта се сбъдва, твоите стелещи се руси къдрици карат очите му да припламват. Трябва да се съблечеш, иначе той ще забележи нещо. Разголи своя копнеж. *(тласка Херман към Рези)* Пред теб стои подобният на исполин русокос д-р Браун със стоманеносините очи сред остро изсеченото лице. — Разбра ли ме?

РЕЗИ

(изправя се)

Значи трябва да...

ВОЛФИ

Сваляй всичко! Нали затова си дошла в кабинета му, сега го покажи, този твой копнеж, ти си млада и красива и той е млад и красив, и всичко ще стане, както в романа. Можеш да го изпиташ, аз имам власт над това!

ХЕРМАН

Той има власт, Резерл!

(Рези съблича роклята си.)

ВОЛФИ

Още! Къде е копнежът?

ХЕРМАН

Ами ако божият гняв се излее върху теб, хлапако!

ВОЛФИ

Ще бъде вече нещо! Трябва да опиша копнежа й. Или има нещо повече в тебе? — Още!

(С беззвучно ридание Рези съблича комбинезона си.)

ВОЛФИ

Още, още, още...

ЗАВЕСА

ЧЕТВЪРТА СЦЕНА

(И тримата седят до масата, извърнати към включения телевизор. Може да върви актуалната програма. От време на време Рези се пресяга към купата на масата и пъха в устата на Волфи кокосови сладки.)

ХЕРМАН

Вкъщи имахте ли телевизор?

ВОЛФИ

Да.

(пауза)

ХЕРМАН

С втора програма?

ВОЛФИ

Да.

ХЕРМАН

Какво?

ВОЛФИ

(по-високо)

Да!

ХЕРМАН

Ама намали го, Рези, така не може да се разговаря.

РЕЗИ

Ако искаш да разговаряш, трябва да го засиля, иначе не се чува нищо.

(пауза)

ХЕРМАН

Е, иска ми се някой ден да имаме цветен телевизор.

ВОЛФИ

Вкъщи имаме цветен.

ХЕРМАН

Толкова ли сте богати?

ВОЛФИ

Ах — и дума да не става.

(пауза)

ХЕРМАН

Сигурно имате и кола.

ВОЛФИ

Имахме. Но един камион я блъсна.

ХЕРМАН

Повреди ли я?

ВОЛФИ

Стана на кайма.

РЕЗИ

Стига да не е пострадал никой.

ВОЛФИ

На баща ми откъсна крака. За обезщетението веднага купиха цветен телевизор, понеже той вече не може да кара.

(пауза)

ХЕРМАН

Цветен телевизор, това вече е нещо.

ВОЛФИ

Такова обезщетение се плаща скъпо.

РЕЗИ

Виж, Херман, винаги сме били незначителни, скромни хора. Доволни сме и на това, че можем да си позволим черно-бял.

(Рези отново пъха в устата на Волфи кокосова сладка, той я изплюва.)

ВОЛФИ

Не, не искам повече!

РЕЗИ

Волфи!

ХЕРМАН

По-тихо, не се чува нищо.

(Рези изключва телевизора, обръща се към Волфи, сложила ръце на хълбоците.)

РЕЗИ

Волфи! Пак ли ще започнеш като вчера сутринта? Спомни си, как стоях пред теб, а ти изгаряше от срам, понеже бе унизил и измъчил една стара жена. Дори плака!

ВОЛФИ

Обзелo ме бе някакво владетелско опиянение. — Не е ли чудно? Вече ям най-идиотски, цял ден ме тъпчеш като гъска.

РЕЗИ

Мисля ти само доброто.

ВОЛФИ

Вече всичко в мен е станало на пихтия. Само червата ми са като камък, а щом червата са като камък, това не е добре и за мозъка.

ХЕРМАН

(опипва Волфи)

Вече всичко е станало на пихтия ли? Покажи, къде?

ВОЛФИ

Прилошава ми, щом седна на масата, виж ми шкембето. *(повдига ризата си)* Но тя, Резерл, го знае, винаги наднича зад завесата, когато се къпя.

РЕЗИ

Можеш още малко да напълнееш.

ВОЛФИ

Как да пиша, когато коремът ми винаги тежи.

ХЕРМАН

(прекарва ръка по ребрата на Волф)

Е, да, ребрата вече са се покрили със сланинка.

ВОЛФИ

(към Рези)

Искаш ли и ти да пипнеш?

РЕЗИ

(забива пръст в гърдите на Волфи)

Ако пък вече не ти е вкусно у нас...

ВОЛФИ

Какво тогава?

РЕЗИ

Нищо — няма нищо.

(Рези отново включва телевизора, прибира купата с кокосовите сладки. Волфи си напъхва ризата в панталона, той и Херман продължават да гледат програмата. Рези отива в кухнята, откъдето скоро се чува подрънкването на съдове.)

ВОЛФИ

Какво пак прави в кухнята?

ХЕРМАН

Приготвя за ядене.

ВОЛФИ

Посред нощ се залавя да готви. — Вече не искам да ям.

ХЕРМАН

Да, но аз искам.

ЗАВЕСА

ПЕТА СЦЕНА

(Херман, облечен в черно, с бяла риза и вратовръзка, дори с обувки, стои до празнично подредената маса и запалва свещите на разклонен свещник. Сяда, връзва си салфетка около врата. По-нататък Рези е заета да носи блюда. След като слага първото блюдо, тя за миг замислено разглежда масата.)

РЕЗИ

Казвам ти, Херман, никой не си живее по-добре от нас!

ХЕРМАН

Не, не бих се сменил нито с Онасис, нито с оня милиардер Маутнер-Маркхоф. Понеже на тях жените им положително не могат да готвят като теб.

РЕЗИ

(отново снове)

Хайде, ласкател такъв — признай, че би предпочел Джаци пред мене.

ХЕРМАН

В готвенето ли?

РЕЗИ

(смее се неудържимо)

Е, престани! Не ме размивай толкова, че ще изпусна нещо. —
Господи, виното!

ХЕРМАН

С това аз ще се заема.

(Херман донеся бутилка червено вино, налива чашите. Рези е готова със сервирането.)

ХЕРМАН

Кой каквото ще да казва, Резерл, ние сме обикновени хора, но
имаме култура.

РЕЗИ

Можем да поканим и най-изисканите господа.

ХЕРМАН

Но не го правим, за да не ни излапат яденето.

(Херман сядва, Рези му сипва.)

РЕЗИ

Грахчета, задушени в масло, брюкселско зеленце, морковчета,
гъбки, мъничко ориз. А сега...

(вдига капака на блюдото, което е в средата на масата)

ХЕРМАН

(примлясва с наслада)

По домашна рецепта...

РЕЗИ

Натюр, в масло с магданоз...

(сипва и на себе си)

ХЕРМАН

Наздраве, моя Резерл!

РЕЗИ

Наздраве, съкровище!

(Чукат се, отпиват, после ядат.)

ХЕРМАН

Ама кълна ти се, това би се усладило дори на Волфи...

РЕЗИ

(смее се толкова силно, че се задавя)

Слушай, ще ме разболееш с твоето чувство за хумор!

(продължават да ядат)

РЕЗИ

Да, да, Волфи. — Виждаш ли, всичко можех да му простя, само дето толкова пушеше...

ХЕРМАН

Значи, не зная — мене това не ме смущава.

РЕЗИ

Е, за смущаване и при мене дума не може да става. Но все пак малко променя вкуса.

(Мълчаливо продължават да ядат.)

1987

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.